

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

3. Ex iis nihil porficit, imò per hoc medium, quod alios salvat & santificat, se condemnat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

rior inde fiat, unde debebat remedium sperari. Iste est effectus tertius maledictionis reprobi, simulq; materia tertii mei puncti.

III.
Punctum.
Job 5. 18.

Constans Scripturæ sensus est, Deum immittendo adversitates, ordinariè subire officium amicabilem medici: *Ipse vulnerat, & medetur*, expertus loquitur Job. Imò tantus, quantus sit, eousque tamen se demittere vult, ut in nostris infirmitatibus nobis servire, ulcera animarum nostrarum obligare, non dedigneretur, observat S. Basilii Seleuciensis, *Tale est Numinis ingenium, ut quorum fuerit opifex, eis mederi non erubescat.* Sicut autem ægroti ingens est felicitas, si consequatur sanitatem; quantumvis amaræ potiones, ardua medicamina fuerint consumenda: ita è contrario infelicitas est extrema, post ægerrimè, & oblatrante stomacho, remedia ori ingesta omnem opem medicinæ, omnemque operam medici frustraneam & inutilem esse. Sic miserrimum D. Gregorius Nazianzenus peccatorum pronuntiat, non, quia Deus ipsum castigat, cum hoc singularis sit Divini amoris character: *Quem diligit Dominus, castigat.* Sed quòd in sua impietate obstinatus immittas disciplinas & severitates in proprium vertat salutis suæ interitum: *Non grave est plagis affici, sed plaga meliorem non efficit, gravissimum & acerbissimum est.*

Hebr. 12. 6.

Discimus è S. Scriptura, quòd Deus duplici, principali intentione moveatur ad affligendum peccatorem. Primò intendit, ut is se fateatur reum, suumque detestetur peccatum: *Castigabo te in iudicio, ut non videaris tibi innoxius.*

Jerem. 38. 11.

Secundò vult, ut ad se recurrat, illum compellere; creaturas contemnat, se in amabilia sui Creatoris brachia depo-

depo-

deponat: *In tribulatione sua manè consurgent ad me: veni-* Osee 6, 1. 2.
te, & revertamur ad Dominum, quia ipse cepit & sanabit
nos.

Quotnam cogitatis, fuerint è Prædestinatis, hoc tam miserando tempore, qui considerantes Dei flagella, transcuntia de regno, de provinciâ unâ in aliam, quæq; universæ Europæ nostræ faciem in sanguinolentum horroris ac miseriarum commutârunt theatrum, in seipfos seriò redierint, instituendo in anteaactæ vitæ seriem reflexionem, supra tot, tantasq; deordinationes & nequitias suas; salutaris pœnitentiæ vulnere perculsi cum Daniele exclamârunt: *Universa, quæ fecisti nobis, in vero judicio fecisti, peccavimus enim, & præcepta tua non audivimus.* In qua, Daniel, 3. 31.
29.
sui compunctione, per peccatorum contritionem secum statuerunt, emendare vitam, placare Numen iratum per Pœnitentiam.

Quot personæ è ruderibus destructarum suarum urbium collegerunt. Spolium bonorum jacturâ præstantius, patientiam, submissionem erga Divinæ Providentiæ dispositiones. *Totum licet seculum pereat, dummodo patientiam lucrifaciam,* votum sapiens erat Tertulliani. Si per amissionem rerum omnium hanc solam comparavero, felicem, divitem me judico.

Quot alii, videntes familias adedò potentes redactas ad incitas, cæperunt aspernari terrestria bona, concipientes desideria cœlorum thesauros inquirendi, & acquirendi? quot in publicis & particularibus necessitatibus se constitutos deprehendentes, imminuerunt vestium suarum pompam, detraxerunt sibi de mensæ luxu, ciborum pretio, qui carni & mundo valedicentes, de yotioni & charitati se consecrârunt?

S

Omnes

Omnes isti è profundo amaritudinum suarum dulces felicitatis fructus hauserunt, aduersitati adscribere debent, quòd fuerint cœno vitiorum extracti, cœlestibus gratiæ opibus ditati: unde Salvianus docet: *Nequaquam nobis dolenda est hac afflictio infirmitatum, quam intelligimus esse matrem virtutum.* Solus impius tam infaustus est, ut loco majoris in bono profectûs, ex suis quâ privatis quâ publicis tribulationibus colligendis, fiat in malo obstinatio, magisq; quàm antehac fuerat, induratus.

Ingruentibus publicis calamitatibus, considerans ille communem populum inopiâ exhaustum, cursum commerciorum intercisum, occasiones minùs faventes & millenas alias necessitates, quæ non obiter, sed profundiori inflicto vulnere cruentant; temporum malignitati imputat universa, hos præsentium temporum esse fructus, dicit.

Valde bene dixisti, mi Domine: oportet ergo, ut portionem tibi obtingentem æquanimiter perferas, nè reproborum catalago adnumereris à Regio Vate: *In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur.* Vim itaque aliquam tibi inferas, quidpiam de mensa tua demas, superfluxæ prodigalitati tuæ subtrahas, necesse est. Tali modo non discurret, & infert impius. Sed si tempus est tibi adèd iniquum, facile persuaderi debes, iniquius ea accidere operariis, artificibus, qui non inveniunt, quo vitam sustentare valeant; ingentem esse numerum pauperum in vicinia tua, præter egestatem adhuc infantium plurium mole gravatorum. Marsupium extrahe, id liberali dextrâ aperi, aut vende duntaxat partem boni cuiusdam mobilis pretiosi, & hanc temporum amaritiem dulcorabis pluribus familiis. Neque hoc vult ille capere.

Plai. 72. 5.

tere. Tempus est malignum: nolim, ut imposterum quidquam inferatur Hospitali, nec ad captivos in ergastulo detentos, ulterius aliquid transmittatur, uti antehac fieri consuetum. Dicatur istis Religiosis ad portam mendicantibus, tempora esse iniqua, totum mundum inopiâ premi. Ecce fructum unicum, quem è sterili publicarum necessitatum messe congregat reprobis, imminutionem videlicet eleemosynarum, aliorumque Christianæ pietatis operum, quæ antea exercebat, unaque spem adhuc salutis suæ obtinendæ ei poterant ingenerare.

Quod si Deus immittendo peculiare adversitates tenter corrigere ipsius avaritiam, cumque stimulare ad concipienda cœlestium bonorum desideria per subtractionem terrestrium bonorum, ut si grandine fruges, vineas hoc anno dilapidando, obruat, vel obruendo dilapidet; inde impius occasionem arripit majoris inquietudinis & diffidentiae in Providentiam Divinam: perditum se jam credit, eò magis, ad reparandum ejusmodi damnum, non solum eleemosynas suis adibus eliminat, sed proximum insuper suum defraudat, & si Deus hæc ipsum ejiciat, illuc rursus subire contendit.

Deus applicare volens emplastrum cutandæ ejus superbix, contumeliam irrogari permittit, impedire, quò minus istud negotium ad optatum, quem prætendit, finem pertingat: dum verò is successu suo frustratus paternam Dei manum deberet considerare, bilem suæ vindictæ in suum inimicum, quo Deus solum per modum instrumenti fuerat usus, exonerat, in eum odia concipit & fovet implacabilia, omnem furorem, rabiem

effundit; ita ut Fastuosus perseverans, furiosus adhuc vindicativus etiam evadat.

Intendit Deus animæ illius procurare sanitatem per immisionem corporalium infirmitatum, conatur afflictione schiatiacæ, calculorum doloribus, turpis cujusdam ægritudinis ignominiam mortificare carnem ipsius adulteram, unaque simul extinctum in eo reanimare spiritum: sed infirmus hic peccator non solum impatientiam, tædio plenus, totam familiam suam infestat, sed blasphemias insuper in cælum evomit iratus: similis maledictis in Apocalypsi Reprobatis illis, qui blasphemaverunt

Apoc. 16. 11. Deum cæli pro doloribus & vulneribus suis, & non egerunt penitentiam.

Intentio Divinæ Providentiæ, uno verbo, eò respiciebat, ut aperiret oculos cæci istius felle afflictionis, hunc prodigum filium, per tam malignam tractationem ab alienigenis acceptam, compelleret reverti ad patrem suum parentem. Sed è contrario is singulis diebus spissioribus adhuc tenebris se involvit, imitatur Achabum. *Qui tempore angustie suæ auxit contemptum suum in Dominum.* Tali

*2. Paralip. 23.
22.*

modo, addit D. Gregorius, ut funestâ sorte, quod per Dei ordinationem deberet illuminare, eundem potius excæcasset; magisq; corrumpere, unde purificari debuisset; suamque impietatem roboraret nequam iis mediis, quibus esset exterminanda: *Fitque modo miserabili, ut culpa nostra, unde sperare debuit terminum, inde sumat augmentum.*

Sicut ergo peccator sic afflicto, ad meliorem frugem non redit, si non deterior fit, ita Dei ira non placatur sed irritatur, magis adhuc inflammatur. Quando Deus filios

filios

filios suos castigat, ipsi verò ex submissis tribulationibus profectum capiunt, ira benigni illius patris quiescit, imò ab iis transit, ut notat Isaias: *Et erit transitus virgæ:* Isa. 30. 32. quo loquendi more etiam Psalter utitur: *In me transierunt ira tua.* At peccatoribus obstinatis, suæ nequitix pertinaciter insistentibus constanter inhæret affixa Dei vindicta: *Ira Dei manet super eum.* Deus præsentis tempore, juxta Magni Gregorii gnomam, pœnas intentat, & immittit temporales, quibus si nil proficit, æternas demum adhibet: *Quos presentia mala non corrigunt, sequentia ad aeterna perducunt.* Joan. 3. 36.

Infelix proinde est, non is, cujus vastantur agri & vineæ, qui beneficii aut officii ejusdam jacturam subit; sed qui patientiam perdens, deperdit fructum pœnarum & afflictionum suarum! Infelix ille, non quem Deus castigando punit; sed qui correptus à facie virgæ Divinæ fugit, se dedit vitiis! Infelix ille, qui se à Deo percussum, sentiens, arma offensiva necdum deponit, pacem non petit, imò ei resistere, & perseverare præsumit in sua iniquitate! Infelices isti, qui cum Christo quidem pariter Crucifixi, non tamen participant cum ipso de solatiis Divinis, neque spem ad paradysum habent; sed crucem applicant sibi per modum scalæ, qua facilius in profundum inferorum barathrum descendant! Tales afflicti verè sunt miserandi, quos deplorat S. Judas Apostolus: *Hi sunt murmuratores, querulosi, secundum desideria sua ambulantes.* Ep. Jud. v. 16. Delicati isti, quibus crux, quæcunque ferenda, videtur semper intolerabilis; impatientes isti, qui contra Deum obmurmurant, & maledictis proscindunt virgam disciplinæ, qua meliorandi corripiuntur; isti denique qui pas-

sionum suarum impetu rapiuntur volentes, cum amplexantur & ambiunt statum, non quem Dei, sed carnis dictamen suadet.

Hæc sola veritas probata, prout satis hæctenus probationibus roborata, nõne sufficere deberet, nos permovere ad execrandam impietatem? num non efficax sit ad fugiendam inquisitionem peccati? Cuncta nos sufferre oportet, siquidem pœnalitates, labores, adversitates sunt portio per hæreditatem filiis Adam à proto-parente legata & relicta. Considerate igitur, num ad dextram, num ad lævam Christi Cruci velitis affigi: an felices, an infelices in afflictionibus vestris esse cupiatis.

Si Crucem amatis, si in Crucis schola proficere desideratis, eligetis sociari Crucifixis à dextris Christi: quòd si voluntas vestra Dei ordinationibus se submittere respuat, si continuo vitiorum cœno jacetis involuti; in sinistro, & quidem loco à Deo maledicto, cum cruce vestra vos deprehendetis.

O quàm pauci numerantur inter nos, qui non pendeant inter crucifixos à sinistris! ô quàm longè plures reperiuntur paleæ in Ecclesiæ arcâ sub flagellis, quàm bona grana! plura rumpuntur vasa in fornace succensâ, quàm probentur, ac perficiantur! Nunquam tot vidimus cruceas, nunquam tam parùm patientiæ. Nunquam tot afflictos numeravimus, nunquam tam parùm probatos, & probos. Non observatur ultra hæc humilitas, hæc pietas, aliæq; ejusmodi virtutes, quæ debent esse fructus istius adeò speciosæ arboris, Sanctæ Crucis. Sumus ferè omnes similes illis pessimæ indolis mancipiis, aut pueris obstinatis, qui virgis quantumvis cæsi, in sua tamen pertinaciter

naciter persistunt nequitia; quales & ii erant, de quibus conqueritur Jeremias: *Percussisti eos, & non doluerunt: at-* Jerem. 5. 3.
trivisti eos, & renuerunt, accipere disciplinam, & noluerunt reverti. Domine, afflixisti illos peste, fame & bello, manent nihilominus insensibiles. Ah! erravi, nimium sunt sensibiles in tolerandis suis malis, insensibiles quoad causam suorum malorum, quæ alia non est nisi peccatum: *Flagella sua dolent, quare flagellantur non dolent*, sic eos perstringit Gregorius Magnus.

Vellet Deus, nè hanc civitatem feriret exprobratio, quæ ab ipso alteri cuidam civitati, in sceleribus suis inveteratæ, inculcata est per Prophetam Ezechielem: *Væ ci-* Ezech. 24. v. 9.
vitati sanguinum &c. Multo labore sudatum est, & non exi- 12.
vit de ea nimia rubigo ejus, ueque per ignem. Omnia media, quæ adhibita, fuere frustranea; neque ignis meæ iræ & vindictæ quidquam efficere potuit, ait Deus, hinc *Im-*
munditia tua execrabilis, quia mundare te volui, & non es Ibidem v. 13.
mundata à sordibus tuis.

Voca, præcipit Deus Jeremiæ, voca populum istum jugiter afflictum, necdum tamen emendatum, populum à me reprobatum: *Argentum reprobum vocate eos, quia-* Jerem. 6. 30.
Dominus projecit illos.

Contremiscamus ad minas tam horrendas, exq; , ut ex afflictionibus nostris proficiamus, nos exstimulent. Nè imitemur impium, qui se execratur, contra suas adversitates murmurando, oblatrat; recipiamus eas cum debito respectu, perferamus cum patientia, & loco perturbationis ac inquietudinis malorum, inveniemus hinc pacem & consolationem Divinam; tandem proferent cruces nostræ fructus gratiæ pro vita æterna: *Acquiesce Deo, & habe-* Job, 22. 21.
to pacem, & per hæc habebis fructus optimos.

Sub-

Submittite vos decretis Divinæ voluntatis, ejusque vos consecrate Providentiæ, & inutiles anxietates, omnesque mentis perturbationes, quæ ad nil aliud serviunt, quàm ut vos miserabiliori & culpabiliori in statu constituent, in quietem vertentur, quam in cruce vestra capietis cum S. Andrea. Similem possidebitis pacem, quali fruatur infans intra materna brachia repositus: *Acquiesce Deo.* Obedite mandatis pii istius parentis, qui eum in finem vos castigat, ut desistatis ab hoc vitio, sitis magis devoti, eique obtemperantes: *Et pacem habebis.* Quâ non solum gaudebitis in præsentis sæculo, sed ipsam consequetur æterna in cœlis requies, a quam nos deducant Pater, Filius & Spiritus Sanctus, Amen,

